

ikke var Anledning til at tage dette under Overveieelse. Jeg skal dernæst omtale de to større Poster nemlig de 11 Stk. 15 Centimeters Staalkanoner, som andrage et Beløb af 500,000 Kr., og Forstærkningsarbejderne ved Kjøbenhavns Søbefæstning til et Beløb af 224,000 Kr. Det er disse Punkter, som det ærede Udvalg har helliget en speciel Opmærksomhed. Den ærede Ordfører har omtalt det baade tidligere og i Dag, og det er jo ogsaa med Hensyn til dem, der er sagt i Udvalgsbetænkningen, at man ikke kan gaa ind paa den Slags Ting, før man klart ser, hvilket Forsvar man skal vælge for Landet. Den ærede Ordfører har i det Hele taget brugt stærke Udtryk med Hensyn til disse Forlangender til Søbefæstningen, navnlig her ved Indledningen til Finantslovens anden Behandling. Han sagde saaledes, at naar hele dette Spørgsmaal ligger saaledes brat og i et saadant Raos, som det gjør, vil Enhver indrømme, at Bevillinger til Foranstaltninger paa dette Omraade ere finantsfælt uforfærlige. Jeg vil da nok spørge, hvis dette Spørgsmaal i det Hele taget har ligget brat, og hvis der er Raos, hvis er da Skylden derfor? Regjeringen og den Del af Folket, der støtter sig til saglig Forhandling, har dyrket dette Spørgsmaal i lang Tid; der er Intet, der ligger brat, der er intet Raos. Man har med Iver og Ihærdighed søgt at bringe Kundskab, som kunde forberede dette Spørgsmaal, ud i Befolkningen; hvis der altsaa er Noget, der ligger brat, saa maa Skylden ligge et andet Sted, nemlig hos dem, der fortrinsvis have Dre hos Befolkningen i dette Døbtid, hos Oppositionens Ledere. Som Exempel paa, i hvilke Kredse der findes Raos, skal jeg nævne, hvad man hører fra et hvilket som helst Møde, som man daglig ser omtalt i Aviserne. Der er jo et æret Medlem af dette Thing, der rejser omkring for at virke for Neutralitet, det kan jo være naturligt nok; hans Udtalelser gaa ud paa, at vi skulle forsvare Danmark ved at befæste Helsingør, Amager og Saltholm og saa til Gjengæld sprænge Søforterne i Luften og omdanne dem til Badeanstalter. Han vil altsaa dog gjøre Noget. Men saa staar der Andre frem, som ville have Folkevæbning efter Schweiz' Mønster. De ane maaske ikke, hvorledes Schweiz' Folkevæbningssystem er indrettet, det er der ikke ret Mange her i Landet, der vide. Saa kommer der en Credie, der holder paa Riffelringeshystemet og arbejder for at udbrede Riffelringene og mener, at naar blot hver Mand faar sin Riffel, saa skulle vi nok holde paa, at der ikke gaar en Tomme af Landet tabt og ikke en Tøddel af

Grundloven. Saa kommer endelig den Fjerde frem, han er Afvæbningsmand, han mener, at vi hverken skulle have Søer eller Flaade, hverken Krudt og Rugler eller Kanoner eller Noget som helst. Alle disse Fire faae deres obligate „Bravo“ og „Hør“, men det er vist i Almindelighed de samme Folk, som raabe „Hør“ til dem alle Fire. Saadan er Tilstanden. Men jeg tror nok, man kan sige, at der er ingen Grund til at bebreide Regjeringen, at Tilstanden er saadan. Tingen er den, at Grunden til, at Tilstanden er saadan, er, at man fra Oppositionens Side kun har stillet sig paa et negativt Standpunkt angaaende Kjøbenhavns Befæstning. Man har ikke kunnet, ikke villet, ikke turdet — hvad det er, veed jeg ikke — opstille noget positivt Program; thi saa snart dette var fæstet, saa snart der var kommen nogen virkelig Diskussion, vilde Raos ogsaa være forsvundet.

Jeg skal nu efter denne indledende Bemærkning gaa over til nærmere at fremstille min Opfattelse af Nødvendigheden af de to Foranstaltninger paa § 26, som her er Tale om. Hvad jeg har at sige, er ikke noget Nyt; det er sagt saa ofte, men det kan jo betragtes som supplerende Bemærkninger. Der er jo for det Første begjæret de 224,000 til Krudtmagasiner og Søminestationernes Forstærkning. Idet man har forlangt dem, er man gaaet ud fra, at de Rum, hvori man opbevarer Krudtet paa Søforterne, og de Rum, hvori Søminestationerne ere, til enhver Tid skulle være af en saadan Befæstning, lige overfor det eventuelle Skyt, man kunde vente paa den Flaade, der vilde angribe, at man var sikker paa, at Magasinerne ikke blibe skudte igjennem, saa Forterne sprænges i Luften, og Søminestationerne ødelægges. Men det vil jo let forstås, at for til enhver Tid at være af en saadan Styrke maa de forstærkes efterhaanden, som Udviklingen gaar fremad. Den sidste Forstærkning af disse Magasiner, der her er Tale om, er foregaaet i Begyndelsen af Halvfjerdsene efter et Forslag, der var udarbejdet i 1870. Det er altsaa nu 15 Aar siden, og jeg antager, de fleste ærede Medlemmer her i dette Thing ville være paa det Rene med, at der siden den Tid er foregaaet en meget stor Udvikling af Artilleriet, baade Landartilleriet og Flaadeartilleriet. Jeg skal kun henbise til, at i den Periode har man her i Thinget forhandlet om Anskaffelse af 11 Tommers Forladekanoner, af 11 Tommers Baaladekanoner og siden om Anskaffelse af 35½ Centimeters eller 14 Tommers Kanoner. Det vil altsaa ses, at Udviklingen i Retning af artilleristisk Kraft er gaaet stærkt opad, og at derfor Udviklingen af Magasinerne og Søminestationerne maa